NY TID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 6 | ABONNEMENT 35 ØRE HALVAARET | November 1908 | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 4. Aarg.

Væk med Tyvene!

I Dag, den 1. November, udbetaler Bønderne Løn til Tyendet.

Men der udbetales kun en Del af det, som Tyendet i Løbet af Aaret har frembragt.

Den største Part af Arbejdsudbyttet tilskriver Bønderne sig selv eller ogsaa den Kapitalist, der har Penge staaende i Gaarden.

De tilvender sig saaledes det, der tilhører andre.

De stjæler, men — Tyveriet er lovligt.

Og den, der stjæler paa lovlig Vis, er — ifølge borgerlig Moral — en fin Mand.

— — —

Noget andet er det at forbryde sig mod Lovene.

Landets forhenværende Minister har her vist et godt Eksempel. Rovmorderen ligeledes.

Disse Forbrydelser kan dog kun betragtes som Tyverier. Bedrageriet og Mordet skjuler ganske vist Tyverierne, men dog — var det ikke for Tyveriets Skyld, saa var der hverken bleven bedraget eller myrdet.

Det er egentlig Tyverierne, der straffes.

Og hvorfor?

Fordi der her er bleven stjaalet fra Tyve.

Det var „smaa Sparere", siges der nok, men — Sludder. Disse „smaa Sparere", der her er Tale om, er dem, der Aar efter Aar tilskriver sig selv det, som andre har frembragt, og som alle har Krav paa.

Og hvorledes mon den myrdede der oppe fra Holstebro har faaet sine Penge?

Sikkert paa samme Maade som de „smaa Sparere".

Stjaalet dem paa lovlig Vis.

Det er jo kun *ulovligt* at stjæle fra Tyve.

— — —

Nu fordres der, at der „renses ud" i Regeringen.

De Mænd, der selv stjæler som Ravne, kræver, at Tyvene skal væk.

Lad os, som bestjæles, være enige om at betragte alle Tyvene — hvad enten de stjæler paa lovlig eller ulovlig Vis — for ens.

Væk med Tyvene!

Men det er ikke nok, at de fjernes fra det offentlige Liv.

Al privat Ejendom — d. v. s. alt det stjaalne — maa tilflyde et fælles Varemagasin.

Mikkel Christensen.

***

Til jer, dødsdømte!

Tak, Kammerater, Tak!
I nøjedes ikke med Snak,
I handlede — og — det rummer
et Kim til de Kampe, der kommer.

Tusinder stod og saa til;
de saa, hvad der stod paa Spil;
men de turde ikke vove
at bryde med Landets Love.

I kom — og gik ikke forbi.
I hjalp Kammeraterne fri.
I gjorde Forrædderne bange,
og — det var til Gavn for de mange.

— Tak, Kammerater, Tak!
Der er ikke Tid til Snak,
der er ikke Tid til at forklare
hvorfor, naar Folk er i Fare.

Mikkel Christensen.

***

Til Retten.*)

I en Sag, som den der nu foreligger for Dem, er det nødvendigt — for at kunne fælde en Dom, som i nogen Grad tager Hensyn til, under hvilke Omstændigheder Forbrydelsen er begaaet, at gaa lidt tilbage i Tiden.

Den menneskelige Historie, saa langt som den menneskelige Kundskab rækker, omtaler for os, at en Kamp mellem de forskellige Klasser og Folk altid har eksisteret; Kamp mellem Herrer og Slaver, Kamp mellem de besiddende og besiddelsesløse, mellem den herskende og den fortrykte. Denne Kamp ophører aldrig, saa længe der findes forskellige Klasser og Interessemodsætninger mellem disse.

Interessemodsætningerne i vor Tid fremtræder skarpere og klarere end nogensinde forud. Den ene Klasse (her Arbejderklassen) kæmper med Selvopholdelsesdriften for sin Eksistens. Den anden (Kapitalistklassen) for sin Magtstilling. Begge Klasser har dannet foreninger for med samlet Styrke at give deres Krav mere Vægt. Disse Foreninger er for begge Klasser deres Livsnerve. Taber den ene Klasse sin Organisationsevne, gaar den ganske sikkert sin Undergang i Møde.

— — —

Vi har set den vældige Jættekamp, som sidste Sommer rejste sig indenfor saa godt som alle Industrier i vort Land. Et Slag, ført med sikker og kraftigHaand, *var* og *blev* uddelt mod Arbejdernes Organisation gennem den Louckout, som Arbejdsgiverne satte i Scene næsten i hele Landet. Hvad betød det for os Arbejdere? Jo, yderligere Sult, Elendighed og Lidelser.

Det eneste Middel, som nu stod til vor Raadighed, var den saakaldte „lovlige Strejke", som jo ogsaa blev benyttet paa bedste Maade. Hvad Penge og Produktionsmidler er for Arbejdsgiveren er Strejken og Blokaden for Arbejderne, og ligesaa dyrebart det første er for Kapitalisterne, er det sidste for Arbejderne. Jeg tror med disse faa Ord at have bevist, at Strejken er noget, som vi Arbejdere holde højt, samt at det er det eneste lovlige Middel, som staar til vor Raadighed.

— — —

Naar der nu optræder Folk af den Klasse, som vi tilhører, for at hjælpe vore Modstandere med at berøve os dette vort eneste Vaaben i Kampen for en menneskelig Eksistns, da siger jeg, at det er naturligt, at deres Gerninger skal opvække Had blandt Arbejderne mod disse Forrædere.

At det er *Forrædderi* er jo tydeligt, da de optræder mod de Folk og den Klasse, de tilhører; saadant kaldes jo Forrædderi, og det med Rette. Forrædderen er jo ogsaa til alle Tider og af alle Folk regnet for den mest foragtelige Skabning. Ikke engang de, som drage Fordel af deres forrædderiske Handling, kunne vise dem andet end Foragt og Medlidenhed. Hvor meget mere har da ikke de, som lider under denne Judasgerning, Grund til at hade den eller de, som ved deres Forrædderi ødelægger Arbejdernes bedste Vaaben.

At der under saadanne Omstændigheder hos os dannes en anden Retsopfattelse, end den „Loven" er et Udtryk for, maa og kan ikke forbavse nogen. En Retsopfattelse, som siger at denne Forbrydelse ikke bør maales med den almindelige juridiske Maalestok, og hvis det alligevel sker, da er det en større Forbrydelse, end den foreliggende.

Men, — siger De, — et Mord er begaaet, og Mord *er* jo Mord, og dette vil jeg heller ikke benægte; men vi har aldrig planlagt noget saadant, og det var heller ikke Meningen; men at indjage Strejkebrydere en saadan Skræk, at de ophørte med deres Judastjeneste.

— — —

Hver Dag og hver Time ser vi Mord blive begaaet endnu mere gruopvækkende end dette. Ser vi ikke daglig, hvorledes Arbejderne langsomt, men sikkert dræbes gennem et blodigt Udsugningssystem, hvor Mordapparaterne er de daarlige Sikkerhedsforanstaltninger, for lang Arbejdstid, en daarlig Atmosfære, util-

*) Under Retsforhandlingerne i Malmø angaaende »Amalthea«-Attentatet har en af de tiltalte, Murer A. Rosberg, skrevet dette Indlæg, og da jeg mener, at selve Attentatets Udøvere er de eneste, der kan give et klart Billede af Attentatets Forhistorie, har jeg oversat dette Indlæg paa Dansk for at »Ny Tids« Læsere ikke skulde staa uforstaaende overfor denne Affære.

A. Fritzner.

strækkelig Løn med deraf følgende Sult og Lidelser af alle Slags.

Hvad er Forskellen mellem disse Mord? Jo, de sidste, de systematiske, er tilladt ifølge Loven; men det første — som er en Følge af de sidste — er derimod strafbart. Og dette er jo naturligt, man stifter ikke Love mod sig selv.

Intet af det, jeg her fremfører, anses for formildende Omstændigheder. Nej! Her skal statueres et Eksempel. Men Eksempel og atter Eksempel bliver daglig statueret, men gør det i det hele taget nogen Nytte eller Gavn? Vedbliver ikke Lovløsheden uformindsket? Aftager Forbrydelserne for de statuerede Eksempiers Skyld? Nej, og tusinde Gange nej! Statistiken viser os det modsatte. Forbrydelsen har fundet Sted altid og hvorfor? Jo, Aarsagerne er de samme. Tag Aarsagerne bort, og Forbrydelsen bliver ikke begaaet. Her er et Arbejde af en hel anden Slags end det, at opsøge og straffe de saakaldte „Forbrydere". Det er ikke min Mening her at undskylde min Forbrydelse med en anden, men kun at fremstille „Handlingen" i den rette Belysning.

— — — Det er Kærlighed og Had, som opretholder Menesket, uden dette var Tilværelsen intet. Det ene er stærkt forbundet med det andet, uden det ene var det andet intet. Elsker man een Ting, hader man Aarsagen til, at denne lider. Saaledes ogsaa her. Hadet var den drivende Kraft i Handlingen. Havde den besindige Omtanke været raadende, havde Handlingen sikkert været ugjort. Men det store mægtige Had fik Lov et raade. De menneskelige Følelser gav Udslaget.

— — —

Det synes mig forresten, at Protokollen ikke tilstrækkeligt tydeligt beskriver den første Del af Attentatets Historie, hvorfor jeg her vil tillægge følgende: Det er tilstrækkelig bevist gennem samstemmende Udtaelser, at Talen om Attentatets Udførelse kun var et løst Udkast, og nogen Overenskomst om dets Udførelse aldrig er truffet. Endvidere er det fuldkommen bevist, at jeg til Nielsson har sagt, at jeg ikke vilde have noget med Attentatets Udførelse at gøre. Dette har Nielsson selv bevidnet. Som Følge deraf staar det alene tilbage, at jeg paa Nilssons Opfordring har hjulpet ham med at lave Bomben; og dette var mig umuligt at nægte paa Grund af, hvad jeg har anført ovenfor.

Malmø, den 18. Septbr. 1908.

Algot Rosberg.

***

Den første November.

Den første November 1907.

— — —

Jeg husker den endnu saa tydeligt, hin mindeværdige Dag.

Regn og Slud hele Dagen igennem; en rigtig kedelig Efteraarsdag. Himlen graa, Husene kedelige, og Menneskene begge Dele.

Dog eet Sted var Tonen lidt anderledes. Det var oppe i den gamle graa Kasse i Bredgade, hvor den saakaldte Højesteret residerer. Der var det dagligdags graakedelige afløst af de stærke Kontraster.

Der saa man Folk, som ikke var præget af Bymenneskets sædvanlige slapt-degenererede Ansigtstræk, Folk, som var vant til at tænke paa andet end de sidste Moder og de sidste Rigsdagsreferater, Folk med alvorlige Tanker og energiske Viljer.

Og Ordene, der blev talt. — Aah! saa dejligt haarde var de, saa kynisk behagelige, at man et Øjeblik glemte det triste flade Liv.

Og især dem, jeg saa tidt har mindes, Dem, der lød saa ligefremt naturlige og senere viste sig at være profetiske: „— hvis der efter disse Domme følger Voldshandlinger, saa er Skylden ikke vor, men Deres, mine Herrer Dommere."

De fleste troede vel at Ordene var en tom Trudsel, men det varede ikke længe, inden Meningerne skiftede.

— — —

Nogle Dage efter knaldede Sofus Rasmussens Revolver. Hvorfor den knaldede, behøver man vist ikke at være i Tvivl om. Og for dem, der kendte ham, kom det ikke overraskende; ja, det var endda underligt, at det trak saa længe ud med denne hans Regnskabsopgørelse med dansk Justits. Thi han ejede det stærke Had og de stærke Følelser som mange af os andre i vort lille Samfund maa erkende at vi mangler. Jeg mindes hans lille Digt „Jeg hader", i hvilket han har udtrykt sin Sjæls inderste Tanker, og især i Digtets sidste Vers mærker man, hvorledes Hadet er blevet næret, indtil det antager det Omfang, der giver Mennesket de menneskefjendske Tanker og trykkede Sophus Rasmussen Revolveren i Haanden.

„Jeg hader jer alle, som træller i Nød
og af Fejghed ikke tør svare
paa Tyrannernes Trusler om Vold og Død
igen med den selvsamme Vare."

— — —

Og i Sverrig ligeledes.

Der fik de „Staaflagen", den berygtede Undtagelseslov for revolutionær Propaganda. Men Svaret udeblev ikke. Tryk avler Modtryk, Undtagelsesloven blev besvaret med en endnu hensynsløsere Agitation og tilsidst med Handling.

Postrøveriet, Branden i Göteborgs Havn, og nu tilsidst Malmø-Attentatet, er Vidne om, at Arbejderne ikke lod Handsken ligge. Det er de sammenbidte Tænders Agitation, Klassekampen i Renkultur, et eneste lille Vidnesbyrd om, hvad Arbejderne kan udrette, naar blot de rette Vaaben anvendes.

Saa kom Dødsdommen over Rosberg og Nilsson, og for Øjeblikket triumferer Overklassen over deres Pyrhus-Sejr.

Nu maa man vente og se Arbejdernes Svar herpaa, som vil blive ualmindeligt følelig for Overklassen; thi naar nogle Fængselsstraffe og en Lock-out kan bevirke et Attentat, hvor meget mere da ikke to Dødsdomme?

— — —

Lad os da mindes den første November. Ikke med Sorg, fordi nogle af os maatte sidde i Fængsel et Stykke Tid, men med Glæde, fordi vi paa denne Dag fik Vished for, at Staten, Kapitalisterne og hele deres Slæng af Lejetjenere frygter for vor Agitation, frygter, at Arbejderne en Dag skal blive sig deres Magt bevidst og som Følge deraf rejse sig og ryste de tusindaarige Lænker af sig og betale Staten og dens Opretholdere tilbage med samme Mønt, som de har faaet hidtil. Men for at Arbejderne kan blive sig sin Magt bevidst, behøves der en ihærdig Agitation og maaske mange Dage og Domme som dem, der knytter sig til Mindet om første November.

A. Fritzner.

En Dom og dens Følger.

Den svenske Øvrighed har fornylig idømt vor Kammerat, Redaktør Carl G. Schrøder, 1 Aar og 3 Maaneders Fængsel for „Forherligelse af Forbrydelse og Opfordring dertil".

Han har, hvad enhver klassebevidst Arbejder vil gøre, paa en sympatetisk Maade omtalt Bombeattentatet i Malmø. Og det er strafbart i Sverrig.

Heldigvis belærer denne Dom — saa vel som de øvrige Domme i denne Sag — os om, at det er denne Kampmaade, Overklassen frygter. Og Dommen gør sin Nytte.

Vi ved nu, hvad Vej vi skal.

***

Parlamentarismen.

Naar vi fra en enkelt Side stadigvæk ser en Mængde forskellige Angreb paa Parlamentarismen i sin Helhed og paa Socialdemokratiet i Særdeleshed, saa kan jeg ikke lade være med at spørge om, hvorledes Antiparlamentaristerne vil opnaa de forskellige sociale Reformer, som kommer Arbejderne tilgode gennem Parlamentarismen — særlig i kommunal Henseende.

Jeg forstaar det ikke!

At Goderne opnaas, kan vi se — og bedst se — her ude paa Landet, naar f. Eks. Flertallet i Kommunen er Socialdemokrater. Resultatet viser sig i en bedre Fattigforsørgelse og Alderdomsforsørgelse, et mere tidssvarende Skolevæsen o. s. v.

I det hele taget er Partiet Talsmand for alle de Fremskridt, som kan være til Gavn for Arbejderne. Og jeg tror absolut ikke, at vi, hvis vi ikke selv deltog i de forskellige Valg, saavel Rigsdags- som kommunale, vilde opnaa de Fordele som vi nu har. Vi har jo saa mange Beviser paa, hvor Arbejderne ikke selv har deltaget i Valgene og ikke er bleven repræsenteret i Kommunalbestyrelserne, hvor lidt de andre Partier saa har taget Hensyn til Arbejderne og deres Interesser.

Af disse Grunde holder jeg paa Parlamentarismen.

Det er just ikke fordi, at jeg tror, at vi derigennem kan omdanne Samfundet, men jeg mener, at det er en Vej, som er værd at prøve, og ad hvilken vi maaske kan komme Maalet et Stykke nærmere.

Hvad man kan bebrejde Socal-Demokratiet for, er, at det har kastet sig for meget over den parlamentariske Virksomhed og glemt det, som burde være det vigtigste for Partiet, nemlig Oplysningen; men netop der, synes jeg, at vor Opgave som Ungdomsbevægelse bør ligge.

Vi bør oplyse Arbejderne om Socialismen og dens Idealer, og vi maa samtidig søge at faa flere og flere unge til at deltage i Arbejdet for vor fælles Sag.

Det er jo Ungdommen, Fremtiden tilhører.

V. Brask.
Frederiksværk.

En Protest.

Vi har fra Frederiksværk Afdeling modtaget en lang Protestskrivelse mod, „at Forretningsudvalget tillod sig at benytte vor Medlemsblad „Ny Tid" som Skalkeskjul til at faa „Socialistisk Arbejderblad" ud under Strejken", idet der menes, at det er i Strid med

Lovenes § 5 og imod den Beslutning, at vi staar uafhængig af alle Partier.

Der omtales i samme Skrivelse, at „Bladet blev trykt af Skruebrækkere", og at det stred mod Kongresbeslutningerne, naar vi tog „stærkt Parti mod Socialdemokratiet".

Jeg kan med min bedste Vilje ikke indse, at der er foretaget noget forkert.

For at fastslaa den første Beskyldning var det vistnok heldigst, om de eventuelle misfornøjede paaviste, at der i det under Strejken udkomne Nr. af „Ny Tid" fandtes noget, som var i Strid med den Tendens, som Bladet skal have.

Er det ikke det, er det meningsløst at kalde et Blad, der bærer Titlen „Ny Tid", for „Socialistisk Arbejderblad", selv om ogsaa „Soc. Arbbl." har benyttet „Ny Tid" som Annonceblad.

Angaaende den frække Beskyldning, at Bladet er trykt af Skruebrækkere, skal vi kun henvise til, at det er Typografernes Forbund, der har anvist disse Mennesker Arbejde.

Hvorledes vor Stilling bør være overfor Socialdemokratiet, kan der ikke fyldestgørende gives Svar paa ved en kort Udtalelse, men naar vi kæmper for Oplysning, saa har vi vel nok Lov til at angribe alle, som søger at hindre disse vore Bestræbelser.

Og det har „Soc.-Dem." gjort.

Jeg skal nævne et enkelt Eksempel, som falder ind under denne Sag.

Kort efter at Lock-outen var forbi, søgte „S. U. F." at faa afholdt et Møde om Resultatet af denne, men en ganske nevtral Annonce om et saadant Møde nægtede „Soc.-Dem." at optage.

Skal vi fide os i sligt?

Skal vi være Hunde, der kryber for den, der sparker dem?

Tilmed, naar vi paa vor sidste Kongres tog skarp Afstand fra den parlamentaristiske Virksomhed og satte Oplysningen i Stedet.

Skal vi ikke drøfte dette Spørgsmaal lidt mere, før vi protesterer?

Mikkel Christensen.

Den antiparlamentaristiske Bevægelse.

For Øjeblikket er der stille om „de nye Linjer i dansk Arbejderpolitik". Der samles Kræfter. Man ser Tiden an. Men alligevel rejser den nye Bevægelse sig. Ikke alene her hjemme, men ogsaa — ja maaske endnu i højere Grad — ude.

Vi skal her gengive den antiparlamentaristiske Resolution, som de svenske Ungsocialister vedtog paa deres sidste Kongres, medens de samtidig vedtog at danne et revolutionært Arbejderparti.

Resolutionen lød saaledes:

„Socialismen vil afskaffe det privatkapitalistiske Samfundssystem og erstatte det med et Samfund, grundet paa Fællesejendom.

Parlamentarismen leder i lykkeligste Tilfælde kun til en Forbedring af det bestaaende Udbyttersamfund og saaledes til en Mildning af Samfundsuretfærdighederne, men ikke til Afskaffelse af de privatkapitalistiske System.

Af Erfaring ved vi, at naar et Arbejderparti gaar over til parlamentarisk Aktion, opgiver det sin Stilling som revolutionært Parti i Klassekampen og stiller sig i de borgerlige Reformpartiers Række.

Gennem de politiske Valgkampe og ved, hvad disse Kampe medfører, bliver Arbejderne opfostrede i den Tro, at Valget er Hovedsagen, og at den alvorlige socialistiske Agitation har mindre Betydning.

Masser af Arbejdere er ligegyldige overfor Socialismen, fordi de indlulles i den Tro, at det er nok, naar de betaler deres Skat og stemmer paa de socialdemokratiske Kandidater til Rigsdagen og Kommunalbestyrelsen.

Den socialdemokratiske Presses Raaben paa lovlige Midler og Respekt for Loven — hvilket den maa raabe saa længe den anerkender og anbefaler Lovmageriet — gor, at de Arbejdere, som hylder den parlamentariske Taktik, bliver de mest lovlydige og underdanige Medborgere, og dog maa de, for at kæmpe for Socialismen være autoritetshadende, selvstændige Individer, som foragter Loven og den borgerlige Moral.

Den hemmelige Del af Forsvarskommissionens Betænkning.

„Vi har uden Navns Underskrift modtaget følgende, der er opstillet som Lovparagraffer, og som ganske sikkert er et Uddrag af den hemmelige Del af Forsvarskommisionens Betænkning. I hvert Fald er det sikkert det, man er bange for, at „Fjenden" skal vide."

Red.

§ 1. For en kapitalistisk Stat, der erklærer sig nevtral, gælder det blot om at have saa meget Militær, som er nødvendigt til Opretholdelse af Samfundsordningen, saafremt den arbejdende Klasse fik i Sinde at kræve bedre Livsvilkaar.

§ 3. Hæren bør spredes rundt i alle store Byer, idet en Opstand altid kan ventes, hvor der er mange Arbejdere forsamlede.

§ 7. For at Hæren, som egentlig bestaar af Arbejdere, kan være brugelig i dette Øjemed, gælder det om at bevare den nuværende Religions- og Historieundervisning i Skolerne, og samtidig forandre Værnepligtsalderen derhen, at Udskrivningen til Soldat finder Sted blandt dem, der endnu er saa unge, at de ikke har faaet Forstaaelse af Samfundsforholdene.

§ 10. Søbefæstningen er i sig selv ganske vist intetsigende, men det er dog nødvendigt at foreslaa, at ogsaa denne vedligeholdes eller udvides, da det derved bliver muligt endnu et Stykke Tid at bilde den store Mængde ind, at Militæret opretholdes som Værn mod Landets „ydre" Fjender.

§ 11. Københavns Befæstning bør tillige opretholdes af den Grund, at der til Stadighed maa være et meget stort Antal Soldater indkvarteret her i Byen, for at Freden kan bevares. Spørgsmaalet om, hvorfor København er saa rigelig forsynet med Militær, vil da besvare sig selv. Fæstningen kræver jo Betjening. — Men — heldigvis kun i Fredstid.

§ 12. Da Militæret i de store Provinsbyer sikkert vil faa Vanskelighed ved at klare sig, saafremt der sker en større Rejsning, saa maa det betragtes som nødvendigt i et centralt beliggende Farvand (f. Eks. i „Store Bælt") at anbringe en Del „Krigsskibe", der hurtigt kan rykke det betrængte „Forsvar" til Undsætning.

§ 15. Selv om Officerer og Underofficerer henholdsvis tilhører Over og Underklassen, saa er det dog taktisk klogt at forhøje Underofficerernes Løn, da de derved faar større Interesse for deres Gerning.

§ 17. Samtidig bør Kongehuset opfordres til — ved at berejse de forskellige Egne af Landet — at søge at vække de gode, gamle Folkefølelser, der er det bærende for alt stort i Tiden.

§ 20. Staten bør yde Understøttelse til alle, som agiterer for Patriotisme og Militarisme.

§ 33. Enhver som vover offentligt at meddele noget af det, der er besluttet i ovenstaaende §§, vil være at straffe med indtil 8 Aars Forbedringshusarbejde.

Da Kongressen saaledes mener, at den parlamentariske Taktik ikke er egnet til at føre Arbejderne frem til det efterstræbte Maal: det socialistiske Samfund, udtaler den:

For Arbejderklassen gælder det ikke om at erobre den politiske Magt, som altid ligger i Hænderne paa dem, der er Indehavere af Samfundets Rigdomme, og dermed Statsinstitutionerne, men kun at erobre den økonomiske Magt, og som Middel for denne Erobring er Generalstrejken og den virkelige Kooperation de mest effektive Vaaben.

I Lighed aermed retter Kongressen en kraftig Opfordring til Forbundets Medlemmer om, at de med Iver og Energi deltager i det kooperative og det faglige Arbejde, at de søger at oplyse Fagforeningsmedlemmerne om, at deres Organisationer er det eneste kraftige Vaaben, de har i Kampen mod Kapitalistsamfundet samt at faa dem til at indse, at Fagforeningerne er bestemt til at være Fremtidens Produktionsorganisationer.

Det gælder ogsaa om at agitere for den faglige og sociale Generalstrejke og nøje at give Agt paa enhver Foreteelse, der tvinger Arbejderne ind paa en ny Taktik, samt at agitere for en saadan.

I Særdeleshed gælder det for Tiden om at agitere imod og søge at kvæle alle Forsøg paa en faglig Centralisering, som kun har til Hensigt at berøve Fagforeningsmedlemmerne deres Selvbestemmelsesret og samle Magten i Hænderne paa nogle faa Personer, som i de fleste Tilfælde har glemt, at de kom fra Arbejderklassen, og derfor — dels af politiske og dels af andre Grunde — kan slutte Overenskomster, der er skadelige for Arbejderne."

— — —

I „Ung-Socialisten", Organ for „Socialdemokratisk Ungdomsforbun i Norge", er ovenstaaende Resolution aftrykt, og der tilføjes:

„Saaledes lyder den Resolution, hvorpaa det nye, revolutionære Parti skal bygge. Klart og koncist trækkes Linjerne op for Fremtidens Arbejde.

Vi ønsker Partiet al mulig Fremgang og Lykke i Kampen mod vor fælles Fjende: Det privatkapitalistiske Samfund, og for vort herlige Maal: Den socialistiske Stat".

Ogsaa i Norge lysner det.

Nye Tider.

Vor Tid er Kampens og Brydningens bevægede Tid.

Det gælder nu mere end nogensinde om at tage Standpunkt.

Vi Arbejdere føler det.

De svære Rystelser det kapitalistiske Samfund har lidt under i de seneste Tider har været et *kimende Vækkeuhr* for mange Sovende.

Den ækle Raaddenskab i Samfundet er vel næppe blottet mere ubarmhjertig end ved *Bank*ernes Usoliditet og den degenererede Overklasses Udskejelser.

Og det er godt for os.

Det lærer os, at vi maa ruste os til mere energisk Kamp mod hele Systemet.

Vi Arbejdere kan ikke ruste for stærkt.

Det kapitalistiske Samfunds Bevarere ser ogsaa Rustningens Betydning.

Deres betalte Presse agiterer af fuld Kraft for Bevarelsen af denne eller hin Udvækst paa Kapitalismens skrøbelige Træ.

Forsvaret — Militæret! Se til vort sølle lille Land, hvad dér gøres for disse ægte kapitaistiske Udvækster.

De skal plejes og hæges, der er gjort alt for lidt ud af dem.

De skal gøres stærkere!

Der samles Underskrifter for mere Forsvar, nationalgale Borgere mærker Faren.

Fra hvem?

Deres Frygt bunder dybest ved den i Samfundsforstaaelse mere og mere lærevillige Underklasse.

Og det er et Tidens Tegn.

Ja, de gode Borgeer skal komme til at sande Frygten for os, Proletarerne!

Fremtiden vil bringe snarlig Bekræftelse at det borgerlige Samfund er en Dodssejler, som vil gaa til Bunds med hele sin indviklede Overbygning.

Held den som forstaar det, han er i Pagt med det mest ægte og levedygtige i Tiden. Og han vil ikke skuffes i sin Kamp, men se: *Nye Tider.*

Hans Laursen.

—o—

Ene.

Den kolde, bidende Efteraarsvind fo'r hvinende og tudende gennem Gaderne.

Jeg gik igennem Hummergade.

„Pigerne" stod omkring i Gadedørene og krøb sammen af bare Kulde.

Pludselig standsede jeg brat. Der stod jo Alfrida, jeg engang gik i Skole sammen med. Vi havde boet Side om Side i samme Hus.

Hun boede hos sine Plejeforældre; hendes Forældre var døde allerede mens hun var ganske lille.

Og nu stod hun der i Gadedøren og sendte mig det samme lokkende Smil og det samme lille Nakkekast, som hun Aften efter Aften havde sendt saa mange Mandfolk.

Hvorledes var hun kommen her?

Jeg gik hen til hende.

Og hun genkendte mig straks.

„Godaften," sagde hun, „det er rigtignok længe siden De har set mig; da De sidst saa mig, havde jeg kort Kjole paa og gik i Skole. Og nu staar jeg her."

Der kom noget bittert over hendes Stemme, da hun udtalte den sidste Sætning.

„Har De noget imod," sagde jeg, „at fortælle mig, hvorledes det er gaaet til?"

„Nej," sagde hun; „det har jeg ikke, men saa maa De gaa med op; her er saa koldt hernede."

Og saa gik jeg med hende op ad Trapperne.

Paa første Sal boede hun; udenfor Døren hang en Petroleumslampe og kastede et mat Skær over den snævre Trappegeng.

Paa Døren var en Messingplade, paa hvilken der stod „Alfrida". Kun „Alfrida".

Vi kom ind i hendes lille Boudoir.

Hele den ene Vægs Bredde indtoges af en Ottoman.

Boudoiret med de lyseblaa Tapeter og de svære Gardiner for Vinduer og Døre dannede en lukserios Rede, som holdt enhver Støj ude.

Jeg forundredes over, at der i et saa faldefærdigt Hus kunde være en saadan Elegance.

Vi var snart kommen i Samtale.

Hun fortalte mig, at der var mange, der havde kastet sine Øjne paa hende, medens hun var ganske ung.

Men hun gennemskuede dem.

De elskede kun hendes Legeme.

Ingen Venner havde hun, som hun kunde søge til.

Hun var ene. Ene.

Pludselig kom der over hendes Ansigt noget barskt, noget foragteligt.

Og hun udbrød:

„Kunde jeg gøre for, at jeg var ung, at jeg, som mine Smigrere sagde, saa godt ud?"

Hvorfor maatte jeg ikke være i Fred? Hvad havde jeg gjort dem, disse onde, hjærteløse Mennesker, der forfulgte mig, der hadede mig og talte ondt om mig?

Hvad havde jeg gjort dem?

Og saadan var de allesammen, kun mit Legeme vilde de have.

Jeg kender dem, disse samvittighedsløse, bagtalende Mennesker, der med et Ord, en Gebærde alene har ødelagt saa mangt et Liv, saa mangen en Skæbne.

Men jeg trodsede dem! Jeg bøjede mig ikke for dem! Jeg lod dem spy deres Gift, Slanger som de var." —

— — —

I de hedeste, mest harmdirrende Ord fortalte hun mig om sin Ungdom.

„Men saa en Dag," fortalte hun videre, „kom en ung Mand; jeg kom til at holde af ham. En Aften var jeg til Bal i en Forening sammen med ham. Vi fulgtes ad hjem; jeg boede den Gang hos en Enke i Borgergade. Han fulgte mig derhen og gik med op paa mit Værelse.

Og ham gav jeg mit Legeme. Ham holdt jeg nemlig af! Men jeg saa ham aldrig mere!

Og saa var jeg igen ene — ingen havde jeg, som holdt af mig og vilde være min Støtte. — Ene."

Hun havde talt i en dyb, smertefuld Tone; en Tone, der smittede mig — mine Øjne blev fugtige.

Hun vedblev:

„Var det da underligt, at jeg lidt efter lidt sank ned til det Liv, jeg nu fører? — prostitueret!

Jeg haanes, jeg behandles som et Dyr — og maaske er det rigtigt."

Og saa faldt hun hulkende sammen.

Endnu talte jeg nogen Tid med hende — saa gik jeg ned ad de stejle Trapper.

Vald. Ahrnell.

Vi slutter os fuldstændig til de svenske og norske Ungsocialisters korte, kvikke Opsats, der lyder saaledes:

Nogle Bomber

bor Arbejderne stadig bære paa sig. Det er fornuftigt, og det er et meget virksomt Middel i Klassekampe. Naar man forstaar at kaste dem i rette Øjeblik, er de til megen Nytte. *Vi* mener naturligvis ikke saadanne Bomber, som dræber Mennesker, men Bomber, som sprænger Uvidenhed, Dumhed og Slavefølelse og vækker Folket. Vi sigter naturligvis til revolutionær socialistisk Litteratur.

Arbejdere! Kammerater! Forsyn Eder med følgende:

Bruno Schmütz: Den revolutionære Bevægelse i Amerika	5 Øre.
Nic. L. Petersen: Klassekampens sociale Grundlag	5 —
Alb. Jorgensen: Klassekampen	10 —
Dr. Friedeberg: Parlamentarisme og Generalstrejke	10 —
P. Krapotkin: Krigen	10 —
Sigwald Lian: Anarkismens Katekismus	10 —
Norges social. Ungdomsforbund: Krig mod Krigen	5 —
J. L. Bjørner: Maal og Midler	25 —
Jacob E. Lange: Grundværdi og Grundværdiskat	10 —
Jacob E. Lange: Landets Jordværdi og Samfundets Behov	10 —
Willads Christensen: Den første „Henry Georges" Bevægelse i Danmark	10 —
Fernando Linderberg: Fyrst Krapotkin og den ideelle Anarkisme	15 —
Fernando Linderberg: Brugsforeningernes Historie i England	15 —

I København kan Pjecerne købes ved Centralafdelingens Møder. Til Provinsen kan bestilles pr. Efterkrav hos Edvard Adelørn, Frejasgade 14, 4, København N.

Hvad er Fædrelandskærlighed?

Fædrelandskærlighed" er Navnet paa en Pjece (48 Sider), der er skrevet af Chr. Christensen, og som vil udkomme senest den 15. November, udgivet af „Socialistisk Ungdomsforbunds Forlag". I et letfatteligt Sprog og paa en fyldestgørende Maade belyses dette Spørgsmaal ud fra et rent socialistisk Synspunkt.

I denne Tid, medens der af Overklassen særligt slaas paa de patriotiske Strenge, er Pjecen yderst aktuel. Den er en rig Kilde til Imødegaaelse af de militærgales Agitation. Enhver bør læse den.

Pjecen koster kun 10 Øre pr. Stk. og kan forud bestilles hos Edvard Adelørn, Frejasgade 14, 4.

„S. U. F."

Formændenes Adresser er:

Kbhvn. Centralafdl.: Edv. Adelørn, Frejasgade 14, 4, L.

Kbhvn. Afdl. V.: Ludv. Jeppesen, Dybbølsg. 26.

Kbhvn. Afdl., C.: Victor Nielsen, Shetlandsg. 5, 1.

Helsengør Afdl.: Anth. Larsen, Brøndstræde 27.

Vassingerød Afdl: Vald. Jensen, Høveltsvang pr. Lillerød.

Taastrup Afdl.: A. Christnsen, Læsestuen.

Roskilde Afdl.: Elna Bjarnholt, Clermontegade Nr. 27.

Aarhus Afdl.: Joh. Christensen, Frederiksallé 141.

Thisted Afdl.: Axel Jensen, Thorsgade 3.

Socialistisk Ungdomsforbund. Formand: Chr. Christensen, Frederiksvej 38, 2.

Frederiksværk Afdl.: Skrædersvend Brask, Afholdshjemmet.

„Ny Tid" s Ekspedition. Forretningsfører: Alfr. Nielsen, Prins Jørgensg. 4 A, 1. Sal.

„Ny Tid" s Redaktion. Adresse: Blaagaardsplads 12, 3, v.

Udgivet af Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark. — Redaktør: *Mikkel Christensen.*
Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri — Blaagaardsgade 39.